

Azzal kezdem hogy "ne fogjon senki könnyelműen a lantok pengetéséhez." A költői szerep elvállalása óriási felelősséggel jár. A költészetnek, különösképpen a magyar nyelv költészetének fenkölt hagyományai vannak, csillagjai évszázadokon át ragyognak, utat mutatnak a nemzetnek, és nemcsak őrzik de képezik hagyományait. Fényüket az igazság bátor kimondása, emberi lényük őszinte, belső kinyilvánulásai, meglátásaik mélysége, gondolataik tisztasága, érzelmeik nemessége, nyelvük szépsége adják. Csak ezektől maradandóak. Koruk felhői, ideiglenes vagy időleges szennye, ismeretlenségük vagy száműzöttségük csak ideig-óráig rejthette ragyogásukat. Nagyjaink tükrözték korukat, prófétákként ostromozták mit hol kellett, de mindig utat mutatva, reményt adva népüknek. Nem burkolták ködbe se magukat se mondanivalóikat. Érezték felelőségüket, amelyet tehetségük méretei szabtak rájuk.

Költészetemben igyekeztem ezen saját elvárásaimhoz tartani magamat, és a munkámmal kiérdekelni hogy én is népem költőjévé váljak. Korunk sajátossága hogy nemcsak hazánkról kellett tiszta képet alkotnom magamnak, de a világhatalmi rendszerekről is, s kritikus szemmel kellett nézmem nemcsak a hazai és nemzetközi politikát de az egyre sokasodó ideológiákat és vallásokat is, melyeknek nevében és érdekében annyi erőszak léphetett porondra, annyi könnyelműtlen kártevés vált okozottá, mind a természettel, mind az emberiséggel szemben. Soha a történelemben nem sürgetett költőt ennyire idő mint korunkban. Létünk soha nem állt ekkora szakadék szélén. És soha nem volt a hallgatás akkora bűn mint napjainkban. Beszélnem kellett. Szóltam.

A fenti összegezés Miska János kérdésére adott feleletem, kelt 2006 06 05 (Junius 5)

Fontos dokumentnek szántam és tartom.